

основних категорій медперсоналу нормативній чисельності, при цьому враховуючи потреби населення; формування суспільно необхідної професійно-кваліфікаційної структури кадрів, важливим чинником раціоналізації якої має стати підвищення рівня оплати праці та ліквідація її відставання від середньої заробітної плати в сфері матеріального виробництва; збільшення обсягу фонду додаткової оплати праці, призначеного для виплат надбавок до посадових окладів, доплат, премій тощо; створення гнучкої системи нормування праці медичного персоналу, котра відповідає б конкретним умовам його роботи, забезпечувала впровадження нових форм обслуговування населення та організації праці; постійного вдосконалення професійних навичок, безперервного навчання та ліцензування діяльності працівників системи охорони здоров'я. Таким чином, вдосконалення структури кадрового потенціалу закладів охорони здоров'я населення та його ефективне використання сприятиме зміцненню людського капіталу, що позитивно позначиться на розв'язанні соціально – економічних проблем, які стоять перед нашою державою.

Використані джерела

1. Виноградов О. В. Державне управління багатоканальним фінансуванням закладів охорони здоров'я / О. В. Виноградов // Статистика України. – 2006. – №2. – С. 65-67.
2. Зеленевиц В. О. Шляхи вдосконалення фінансування охорони здоров'я в Україні / В. О. Зеленевиц [Електронний ресурс]. Режим доступу: <http://intkonf.org/zelenevich>.
3. Лехан В. М. Стратегія розвитку системи охорони здоров'я: український вимір / В. М. Лехан, Г. О. Слабкий, М. В. Шевченко. – К.: Укр. Інститут стратегічних досліджень МОЗ України, 2009. – 34 с.
4. Павлюк К. В. Фінансування охорони здоров'я як складової людського капіталу / К. В. Павлюк // Формування ринкових відносин в Україні. – 2006. – №9. – С. 143-148.

Пилипчук Тетяна

Тернопільський національний економічний університет
(науковий керівник: д.е.н., професор, професор кафедри менеджменту
публічного управління та персоналу Желюк Т.Л.)

ФІНАНСОВІ АСПЕКТИ ФУНКЦІОНАЛЬНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ ПУБЛІЧНИХ ІНСТИТУТІВ В ПИТАННЯХ СОЦІАЛЬНОГО ЗАХИСТУ

Соціальний захист стосується кількох сфер суспільного життя здійснюється на різних рівнях економічної системи і виконує економічні, фінансові, соціальні та політико-правові функції. Реалізація даних функцій забезпечується суб'єктами соціального захисту, до складу яких входять домашні господарства, публічні інститути, суб'єкти господарювання,

громадські об'єднання (у т.ч. благодійні організації), міжнародні організації, діяльність яких спрямована на забезпечення соціального захисту.

Соціальний захист складається з трьох основних форм: соціальне забезпечення; соціальне страхування; соціальна допомога [1]. Соціальне забезпечення передбачає матеріальне забезпечення у разі виникнення соціальних ризиків (хвороба, інвалідність, старість, втрата годувальника, безробіття тощо), певних категорій населення (наприклад, державні службовці, військовослужбовці тощо), а також державне забезпечення соціальних гарантій усьому без винятку населенню країни.

Соціальне страхування передбачає компенсацію втраченого доходу внаслідок настання страхового випадку, захист від бідності, мотивація працівників до самозахисту тощо; дає змогу зберігати та підтримувати баланс: цін зовнішнього і внутрішнього ринків праці, ринку споживчих товарів і послуг тощо).

Соціальна допомога – це разові або періодичні виплати соціального характеру, зокрема набір товарів і послуг, що надається з метою матеріальної підтримки громадян, які внаслідок певних соціальних випадків, передбачених законом, потребують такої допомоги.

Результативність виконання функцій органами соціального захисту великою мірою залежить від належного фінансового забезпечення. Фінансове забезпечення у рамках цих форм соціального захисту має свої специфічні особливості, що обумовлюється як джерелами фінансування так і правилами отримання соціальних виплат. У цілому фінансове забезпечення – це складова фінансового механізму, який направлений на формування та використання фінансових ресурсів в процесі діяльності різноманітних суб'єктів фінансових відносин. Методи фінансового забезпечення в Україні реалізуються через три основні форми соціального захисту: соціальне страхування, соціальне забезпечення та соціальну допомогу. Основним джерелом фінансових ресурсів у соціальному захисті є ВВП, в процесі розподілу та перерозподілу якого формуються первинні та вторинні доходи інституційних секторів економіки, частина яких через сплату податків та соціальних внесків (обов'язкових чи добровільних) спрямовується на формування централізованих та децентралізованих фондів фінансових ресурсів. Ці джерела можна об'єднати у три великі групи: 1) державні централізовані фонди (до них відносяться державний та місцеві бюджети, а також усі соціальні фонди, які входять до їх складу); 2) державні децентралізовані фонди (до даної групи входять фонди загальнообов'язкового державного соціального страхування); 3) недержавні соціальні фонди (які формуються за рахунок добровільних внесків підприємств, населення та держави). Держава органам місцевого самоврядування делегувала

значну кількість повноважень соціального спрямування, переклавши на них їх часткове або повне фінансове забезпечення. За умов хронічної нестачі фінансових ресурсів у місцевих бюджетах часто ці програми недофінансовані. Тому, однією з головних проблем фінансування системи соціального захисту населення за рахунок бюджетних коштів на місцях залишається відсутність чіткого і науково обґрунтованого критерію розподілу бюджетних повноважень; значна перевага делегованих повноважень у їх загальному обсязі; нестача фінансових ресурсів для їхньої реалізації на мінімальному, гарантованому законодавством України, рівні; відсутність зацікавленості територіальних громад у пошуку нових джерел доходів; суб'єктивна оцінка потенціалу платоспроможності регіонів; утриманська позиція регіонів; низька ефективність використання бюджетних коштів. Такий стан речей прямо впливає не лише на рівень соціальної захищеності населення, а й на соціально-економічний розвиток того чи іншого регіону. Тому подальша децентралізація фінансового забезпечення соціального захисту потребує реформування міжбюджетних відносин з метою формування адекватної моделі його фінансування та управління з посиленням ролі недержавного соціального страхування [4].

Система недержавного соціального страхування виконує одночасно дві важливі функції: з одного боку, акумулює кошти для фінансового забезпечення соціального захисту населення, а, з іншого боку, є потужним джерелом інвестиційних ресурсів в економіку країни.

Третьою формою соціального захисту є соціальна допомога, яка охоплює ті верстви населення, що не включені в систему соціального забезпечення та соціального страхування, або потребують додаткової допомоги. Соціальну допомогу можна поділити на два основних види: державну та недержавну. Державна соціальна допомога фінансується переважно за рахунок коштів державного та місцевих бюджетів. Недержавна соціальна допомога надається певним верствам населення за рахунок різноманітних благодійних фондів. Однією з головних умов успішного функціонування системи соціального захисту є збалансування потреби у фінансових ресурсах з наявними доходами. Незважаючи на значну кількість чинників, які прямо чи опосередковано впливають на фінансове забезпечення, все-таки найбільший вплив на потребу у фінансових ресурсах має кількість та розмір соціальних трансфертів, які існують у системі соціального захисту. Соціальні трансферти надаються через різні програми соціального захисту населення. Відбувається скорочення державних соціальних програм або зменшення їх фінансування. Більшу вагу починає відігравати соціальне страхування, зокрема недержавне. За таких умов, оптимального фінансового забезпечення соціального захисту можна досягнути лише за гармонійного розвитку усіх форм соціального захисту, що ніяким

чином не повинно позначитися на соціальній захищеності громадян України. Тому, на нашу думку, пошук шляхів вирішення проблеми фінансування соціального захисту повинен бути направлений, насамперед, на оптимальний перерозподіл та диференціацію джерел фінансових ресурсів у системі соціального захисту, а не на подальше скорочення його програм.

Використані джерела

1. Бичков С. Аналіз становлення та розвитку системи соціального захисту в різних країнах світу та можливості адаптації набутого досвіду до умов України. Вісник Національної академії державного управління при Президентові України: зб. наук. праць. Київ: Вид-во НАДУ. 2006.– С.189- 195.
2. Європейський кодекс соціального забезпечення (переглянутий) (ETS N 139). URL: http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/994_329.
3. Івашова Л. М. Фінансові механізми реалізації соціальної політики держави: пільги та субсидії для населення . 2012. №4. С. 56-61.
4. Клименко А.Л. Соціальний захист і соціальне забезпечення в умовах євроінтеграції України: окремі аспекти . Теорія і практика правознавства. 2017. Вип. 2 (12). С. 1-10.
5. Комплексна оцінка бідності в Україні та регіонах за 2010-2015 рр. Аналітична записка. – К.: Інститут демографії та соціальних досліджень НАН України, 2016. – 16 с.
6. Конвенція про мінімальні норми соціального забезпечення № 102 (укр/рос) Міжнародна організація праці; Конвенція, Міжнародний документ, 32 Класифікація від 28.06.1952 № 102. URL: http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/993_011.

Пилипчук Тетяна

Тернопільський національний економічний університет
(науковий керівник: д.е.н., професор кафедри менеджменту,
публічного управління та персоналу Шкільняк М.М.)

ДОКУМЕНТООБІГ ЯК ЕЛЕМЕНТ ОРГАНІЗАЦІЇ ФУНКЦІОНАЛЬНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ МІСЦЕВОГО ОРГАНУ ВІЙСЬКОВОГО УПРАВЛІННЯ

Документообіг є складовою організації функціональної діяльності місцевого органу військового управління.

Закон України «Про оборону України» від 06.12.1991р. (редакція від 04.11.2018 року) розкриває дефініцію «органи військового управління» наступним чином: «органи військового управління – Міністерство оборони України, інші центральні органи виконавчої влади, що здійснюють керівництво військовими формуваннями, утвореними відповідно до законів України, Генеральний штаб Збройних Сил України, інші штаби, командування, управління, постійні чи тимчасово утворені органи у Збройних Силах України та інших військових формуваннях, призначені для виконання функцій з управління, в межах їх компетенції, військами (силами), з'єднаннями, військовими частинами, військовими навчальними закладами, установами та організаціями,